

Nr. 2, juni 2016

Et dystert drama på egnen for godt 250 år siden

Resume af generalforsamlingen

Om Fritid i Solrød og kulturugen

Referat fra SoloFos Generalforsamling 26. april 2016 i Aktivitets- og Frivilligcentret

Bestyrelsen mødte tidligt op for at forberede til generalforsamlingen. Indstrømmede dejligt mange mennesker, ca. 65 personer, og generalforsamlingen kunne begynde med valg af Bent Hartvig Petersen som dirigent.

Han konstaterede at generalforsamlingen var lovligt indkaldt og gik straks videre til Formandens beretning.

Jørgen Christiansen fortalte, at vores forening nu har 351 medlemmer, samt videre fortalte om sidste års begivenheder og løftede sløret for, hvad der er på bedding i det kommende.

Til sidst takkede han bestyrelse, suppleanter, revisorer og vor hjemmesideredaktør. Samt Lis Hansen og Else Haugaard-Hansen for at have forberedt det kommende traktement.

Formandens beretning blev godkendt og vi gik derefter over til fremlæggelse af regnskabet som godkendtes med et mindre underskud.

Næste punkt var vedtagelse af budget og kontingent. Bestyrelsen foreslog en mindre kontingentforhøjelse til

125 kr. pr. enligt medlem samt 150 kr. pr. husstand fra 2017.

Der var en del spørgsmål til budgettet, som havde et mindre underskud, men egentlig ikke mange spørgsmål til kontingentforhøjelsen, som blev forklaret med forhøjet porto og en ændret kommunal trykkeordning, som højst sandsynligt vil koste os mere. Så efter disse opklarende spørgsmål, blev budgettet og kontingentforhøjelsen vedtaget.

Da der ingen forslag var indkommet, gik vi videre til næste punkt, som var valg til bestyrelse.

Der var genvalg til Lis Hansen og Kirsten Kurland.

Næste punkt var valg af suppleanter og Ole Jørgensen, Iwan Jensen og Bente Alveen blev genvalgt.

Valg af revisorer og revisorsuppleant blev afgjort med genvalg til Kurt H. Petersen og Kjeld Ejdorf, samt Laila Olsson som suppleant.

Under eventuelt plæderede Jens Strunge Jensen for at oprette en arkivgruppe på en lille snes personer, med henblik på, at sætte navne på nogle af fotograf Aage Remfeldts 6000 portrætbilleder, hvoraf ca. 2200 billeder stadig er uden navne. Inge Strunge Jensen har udført et meget stort arbejde med billederne, men bad om hjælp til at sætte navne på flere. Jens Strunge forestiller sig, at den nye arkivgruppe mødes første gang den 5. september 2016, kl. 15 til 17 på arkivet.

Derefter var der et rigtigt godt billedforedrag af Kurt Hartvig Petersen, som også var ret personligt, da det handlede om tre grene af deres egen familie; af deres livsvilkår med sygdom, barselskvaler og børnedødelighed. Ja i det hele taget tilværelsen før og i 1800-tallet, til den noget bedre i 1900-tallet.

Det har været et stort arbejde at opstøve de mange fakta, i gamle skibsjournaler, i fotos og arkivalier fra arkiver, både her og i udlandet. Og hvor han til sidst, i foredraget, endte her i Solrød og i Reerslev, hvor han som dreng, havde prøvet at lave hjul med en radstok, for derved at vride egerne op i hullerne i fælgen, på hans tipoldefars gamle hjulmandsværktøj.

Dette demonstrerede han dog ikke.

Efter en kort pause gik vi så over til det store dejlige ostebord.

En god aften var til ende!

Forord af redaktøren:

Præcis som i sidste blad, kommer her en spændende artikel, som nogle af oprykkerne i Solrød kommunes lokalarkiv synes kan bruges i vores blad. I dag ser huset, det handler om, helt anderledes ud og der har siden boet mange mennesker som har levet i fred og fordragelighed.

Et dystert drama på egnen for godt 250 år siden

I nogle gamle skrifter om slægt og begivenheder i og omkring Jersie, fortælles om et frygteligt drama, som tog sin begyndelse på den nuværende Vangeledgård i fastelavnen 1766, og fandt sin afslutning den 12. april 1768 på Maglehøj i Ramsøllille.

På Vangeledgård boede i 1760 en ældre fæstebonde ved navn Peder Andersen og hans 25-årige søn Jens Pedersen, som den 28. november 1760 i Kirke Skensved, blev gift med den 21-årige Birthe Andersdatter.

Ved giftermålet delte den gamle fæstebonde Peder Andersen, gården med sin søn, dog således, at sønnen ved faderens død, skulle have hele gården, da han var eneste søn.

Nu ved man intet om, hvordan den nygifte søn var inden brylluppet med sin Birthe, hvis to søstre begge var blevet gift med rigtige gode partier på egnen. Men han udviklede sig snart til en fordrunken, rå og uregerlig person og forholdet kan vel bedst forklares ved, at Birthe fik sin bror Peder Andersen, som karl på gården, for han i påkommende tilfælde kunne hjælpe hende mod sin mands voldsomheder, ofte så voldsomme, at hun måtte rejse bort i flere dage.

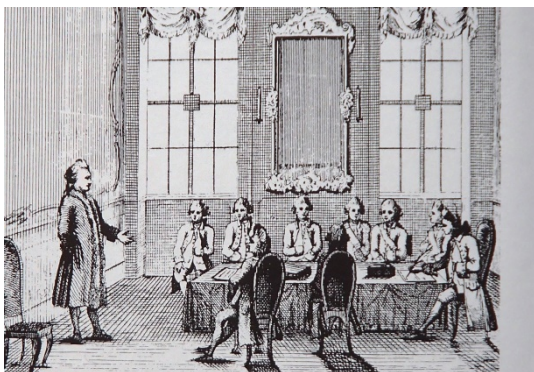
I fastelavn 1766, næsten seks år efter den uregerlige Peder var blevet gift med Birthe, synes at have været en plan om at passe ham op, når han kom kørende fuld hjem og af de senere forhør fremgår det, at der også har været planer om at forgive ham med rottekrudt i brændevinen – for det kunne være godt, hvis han kunne dø.

I påsken samme år, mens Birthe var bortrejst, sker der noget, for da hun kom torsdag efter påske, havde man fundet hendes mand liggende død i

laden og det syntes efter hendes opførsel, at hun ikke just var tynget til jorden af sorg.

Nu løb rygterne på egnen. Han kunne være myrder? Han kunne have begået selvmord? Det mest sandsynlige var vel dog, at han havde været plakatfuld og var stavret ud i laden, hvor han var faldet om og død.

Men der var også en øvrighed for godt 200 år siden og den lod liget undersøge af to læger. Disse erklærede, at der var striber på ligets hals og disse beviste klart, at manden var kvalt med en snor.

Nu begyndte så undersøgelserne og et stort antal personer blev afhørt og deres forklaringer blev omhyggeligt protokolleret. Det fremgik heraf, at en tjenestekarl ved navn Willumsen, der havde tjent på gården, men nu levede i en anden landsby, i påsken, havde opholdt sig i flere dage på gården, men nu

med bistand af byens skrædder, var rejst til Amager. Han blev nogle dage senere anholdt i København, ligesom Birthes broder, Peder og en tjenestedreng på gården også blev anholdt.

Nogle dage efter bekendte de tre arresterede, at de først havde drukket manden fuld og derefter kvalt ham ude i laden.

Willumsen ansås for at være hovedmanden, da det er muligt han havde regnet med at blive mand på gården. Tjenestedrengen forklarede grædende, at han var truet til at deltage. Spørgsmålet om Birthes andel og mange enkeltheder var imidlertid så vanskelig at udrede, at man nedsatte en kommission bestående af herredsfogeden for henholdsvis Ramsø – Tune Herreder og Svenstrup og Duebrødre klostres birke samt en juridisk sekretær.

Mens undersøgelserne fandt sted, sad Birthe fængslet i 27 uger og 3 dage. Hendes velhavende gårdmandsslægt med bistand af arrestforvareren og hans kone samt byfogeden i Roskilde gjorde deres yderste for at bistå hende samt skaffe hende en dygtig sagfører. Trods dette idømtes hun livsvarigt tugthus.

Willumsen dømtes til 5 gange, at knibes med gloende tænger, hans hånd og hoved afhugges og kroppen lægges på stejle.

Peder Andersen – Birthes bror – skulle halshugges med sværd og begraves på kirkegården. Tjenestedrengen slap med 3 års fængsel. Sagen kom så for Højesteret, som foretog nye selvstændige undersøgelser og kom til et helt andet resultat.

Man anså nu Peder Andersen for hovedmanden og han skulle have Willumsens straf. Tjenestedrengen blev dømt til samme straf som Peder Andersen, men dog benådet for at knibes med gloende tænger. Willumsen fik derimod den mildeste straf. Vel skulle han halshugges, men kroppen skulle ikke lægges på stejle.

Birthe derimod, blev frifundet, skønt et meget skarpt anklageskrift fra kommissionen. Så vidt man nu forstår, har man anset Willumsens forklaringer om hendes forhold, for en hævnagt og der tales også om, at Willumsens forklaringer skulle være fremkommet under et pinligt forhør. Kancelliet gav nu ordre til at sætte dommene i værk – det skete til stiftsbefalingsmand over

Sjælland og amtmand i Roskilde, greve Knuth. Men grundet på de uregelmæssigheder, der faktisk var foregået, så mente han, at det rigtigste var fornyede forhør af arrestanterne og få sagen bedre belyst. Der blev så nedsat en ny kommission af meget højtstående jurister. I mellemtiden var arrestanterne imidlertid undsluppet, men blev dog fanget kort tid efter, hvilket dog vist ingen indflydelse havde på sagens forløb.

Kommissionen udtalte om Birthes forhold: ”Og vi have fornummen, at ikke nogen vis formodning og mindre fuldkommen bevis haver været, at erholde om, at bemeldte kone skulle forud have været vidende om dette forehavende mord”. Højesterets frifindelse stod altså ved magt.

Byfogeden i Roskilde fik derimod en stor bøde for sin embedsførelse og uden nu at kunne kende årsagen, blev arrestforvarerens kone i Roskilde, idømt livsvarigt fængsel.

Nu kunne henrettelserne så finde sted. Det må have taget sin begyndelse den 11. april i Jersie, hvor Birthes bror Peder Andersen, må være blevet knebet med gloende tænger, i såvel laden som udenfor gården. Derefter har optøget begivet sig på vej til Maglehøj i Ramsøllille, dog standsede man to gange undervejs, for igen at knibe Peder Andersen med gloende tænger. Vel ankommen til Ramsøllille blev de dømte anbragt i en gård for natten og dagen efter, den 12. april 1768, foregik så afslutningen på det frygtelige drama.

Det skal til slut nævnes, at Birthe, to måneder efter henrettelsen, blev trolovet med frikarl på Roskilde Domkirkes gods, Lars Rasmussen og den 1. november samme år blev de gift.

Den 19. marts 1778 døde Birthe Andersdatter.

-0-

Endnu et forord af redaktøren:

Ovennævnte artikel er skrevet over gården Vangeledgård.

Den næste handler om samme gård, blot er der udeladt ca. 75 år.

Er man meget interesseret kan man læse mere i bogen Arvegods.

I oktober 2011 afholdt de fire søskende Birgitte, Elsebeth, Lasse og Søren, efterkommere af Schnack-familien et dejligt foredrag om deres familie og ting og sager i "Aktivitetscentret". Der kunne fortælles meget mere om denne gård og her kommer der lidt mere.

Arvegods

Hentet fra bogen Arvegods, bondemiljø før industrialiseringen af Erna Lorenzen – Skals Håndarbejdsskole.

Kirsten var efterhånden ved at blive en lidt halvgammel pige. Men så meldte der sig en bejler til både hende – og vel sagtens også til gården. I 1855 blev hun viet til ungkarl Peder Larsen, 1827-1902. Han var søn af gårdmand Lars Mikkelsen og Margrethe Andersdatter. De havde Vesterlundgård, nu Vestergård i Jersie, matr.nr. 22.

Samme Peder Larsen var ikke selv nogen fattigslus. Han var indkaldt under treårskrigen 1848-50. Det er muligt, at han var blevet såret. I hvert fald fik han fremskaffet en lægeerklæring om, at han havde "et betydeligt skrammet ar bag venstre ankel, som antages at genere ham ved bevægelse". Med

denne i hånden og adskilligt andet papirnusseri frikøbte han sig fra tjenesten som trainkusk og udbetalte stedfortræderen, skræddersvend Johan Peter Andreas Juul, den nette sum af 300 Rbd. Det kunne hvem som helst ikke have præsteret.

I 1859 betegnes Peder Larsen ved sin ældste datters dåb som tjenestekarl, men ved anmeldelsen om sin fars død senere på året omtales han som gårdbestyrer. Stillingsbetegnelsen har været noget svævende, for på børnenes kokoppe-indpodningsattester står han som indsidder. Af disse attester ses det, at ægteparret meget tidligt fik en søn – Lars Pedersen. Attesten er fra 1856, og da var drengen et halvt år. Han må være død som lille. Først i 1865 blev der udstedt skøde til Peder Larsen på svigerfaderens gård og dermed blev Peder gårdmand, mens den efter tidens målestok gamle Rasmus, i skødet, sikrede sig en pæn aftægt. Mellemstuen skulle gøres godt i stand med forsvarlige vinduer, døre, bræddegulv og kakkellovn samt skorsten, ligesom der i østlængen skulle indrettes tørve- og brændehus til ham. Til dette kom så naturalierne og andre fornødenheder, hvor blandt andet 4½ alen hvidt, stampet vadmel og to hørlærredsskjorter, årligt, hørte med. De ting, som han udtog til brug på aftægten, skulle falde tilbage til familien ved hans død imod, at han fik en anstændig og hæderlig begravelse efter egnens skik og brug.

Da Peder Larsen holdt sit indtog på gården, medbragte han en standkiste, som stadig findes hos familien. Den er opmalet og har årstallet for brylluppet 1855. Af bohavde de unge stort set, hvad de skulle bruge. Peder synes at have følt sig tiltrukket af auktioner, der altid har

været lidt af en folkeforlystelse – et afbræk i den monotone hverdag. Man traf sammen med andre mennesker og der var en vis spænding til stede, der var samtalestof til lange tider. To auktionskvitteringer viser, at Peder i 1874 købte et dørslog og en dragt for 2 RD. Og 1876 hjemførte han en kiste til 14 kroner. 1875 indførtes kronemønten i Danmark, vi var blevet medlem af den skandinaviske møntunion, derfor forskellen i møntfoden på kvitteringerne.

Ca. 1900 – 1947

Hermed er vi nået til sidste slægtled af den oprindelige familie på Vangededgård. Kirsten og Peder fik som nævnt tre børn og som ikke ualmindeligt var det pigerne der overlevede, mens drengen døde som lille. Inger Pedersen, 1859-1947 og Margrethe Pedersen, 1861-1947, blev opkaldt efter deres bedstemødre og drengen havde været opkaldt efter sin fars far. Allerede kong Frederik VI havde i 1828 forordnet, at familienavne skulle lægges fast, så børnene blev døbt med det i øjeblikket brugelige tilnavn som efternavn, til forskel fra tidligere patronymikon, faderens fornavn og – søn eller datter. Jævne folk protesterede, det var imod

al god, gammel skik og af den tidligere navnefølge i familien ses det da også, at man ikke efterlevede lovens bogstav. I 1859 strammedes reglerne for navngivning og mange synes på denne tid halvt om halvt at have lempet sig. Piger fik faderens fornavn med ”sen” i enden, sønnerne ligeså, derefter lå familienavnet fast. Men tilnavne, professionsnavne og stednavne er i stigende grad gået ind som efternavne, hvilket i forbindelse med blandt andet indvandrede familier og lettere adgang til navneændring, har gjort efternavnene mere varierede. I 1982 er endnu en ny lov om navngivning etc. trådt i kraft.

Det fremgik af Kirsten Rasmusdatters skudsmålsbog, og man kan også se det i hendes døtres – ingen af dem kom ud at tjene eller kom på anden måde til at opleve lidt af livet andre steder. Alle tre forblev til deres død i den hjemlige landsby Jersie. På den måde kom der ikke ret mange nye impulser til, men de fulgte da med moden – både de gamle forældre og pigerne. Men moden var overalt på landet og i de mere jævne lag i byerne langt mere afdæmpet, end datidens modebilleder giver det udseenden af. I byernes bedre middelstandslag brugte man den store tournure omkring damernes bagdel mere eller mindre i 1870’erne, men til gengæld i overmål i 1880’erne. Inger og Margrethe har næppe haft mere end en pude, der var holdt fast omkring livet med bindebånd – alt skjult under skørterne. I det

dulgte holdt denne pudes brug sig hos ældre kvinder længe efter, at moden var helt ændret.

Billederne af Inger og Margrethe er taget omkring ved deres konfirmation. Inger har ikke lagt skjul på sin landlige oprindelse, da hun var i København for at blive fotograferet, for hun bærer Hedeboegnens hue med guld- eller

sølvnakke, som i øvrigt også blev brugt nord for København. Margrethe blev fotograferet samme dag, men uden hue.

Inger – den ældste datter – var mest robust, mens Margrethe tydeligt var

mere sart og svagelig, det fulgte hende hele livet. Det var da også Inger, som en ny karl – Jens Nielsen, 1871-1950 – kastede sine øjne på. Måske var han heller ikke helt blind for den gode, lille gård. Den var på 24 tdr. kornjord, 8 tdr. eng og 4 tdr. tørvemose. Inger har heller ikke kunnet stå for den dygtige, 12 år yngre karl – de ville giftes og de var forlovet i mange år. Men ikke tale om, at de selvfølende gårdfolk ville tillade et giftermål, en sådan mesalliance! For Jens var dog bare en husmandssøn fra Ørsted, Tune Herred og det sociale skel betød meget. Man fristes til at tænke, at de havde svoret, at et ægteskab skulle gå over deres lig – og det gjorde det så! Moderen døde i 1900 og faderen i 1902. De to døtre ønskede privat skifte og deling. I 1903 giftede Inger og Jens sig, mens der i forvejen var betinget fribolig på gården for den ugifte Margrethe. Ganske åbenbart er det gået godt med at være under samme tag for alle tre. Formentlig har Margrethe haft sine personlige ting i den stue, der i sin tid blev indrettet til bedstefaderen, da han gik på aftægt. Den lå, så man måtte gå igennem den for at komme til øverstestuen.

Tiderne skiftede og det havde allerede længe været håbløst gammeldags, at bo i en gård med malede bondemøbler og anden hundredårig indretning af huset. Jens har næppe været upåvirket af alt det nye, som han så hos sine venner. Stråtage med samt de lerklinede vægge faldt, man fik tegltage og grundmur samt moderne, fabriksfremstillede møbler. Også indenfor landbruget skete der store forandringer. Alt ændredes lige så voldsomt, som vi selv har oplevet de sidste 20 – 25 år.

En efter en blev længerne da også fornyede på Vangeledgård. I 1912 kom turen til stuehuset. Der findes to fotografier af den gamle gård. De må være taget af en professionel fotograf kort før nedrivningen af det gamle hjem. De to sortklædte søstre og Jens støtter sig til en tremmebænk foran

huset, en tjenestepige og to karle står ved siden af, alle er de i stadstøj. Interiørbilledet viser, hvor upåvirket man har været hidindtil af de nye tider. Faktisk havde de to søstre levet i en rumindretning, der gik tilbage til deres olde- og tipoldeforældre. Det må på en måde have smertet dem at skulle tage afsked med det gamle hjem. Men så gjorde de – som det tidligere er fremgået – noget, som man må respektere dem for. Alt det, som de ikke selv kunne finde anvendelse for i det nye stuehus, især det nagelfaste, skænkede de til Køge Museum. Dette museum blev oprettet i 1898, åbnet 1900 og i 1909 flyttet til bygningen, hvori det efterhånden stærkt voksende museum nu har til huse.

Det må have været omkring den tid, da indflytningen i det nye stuehus skulle finde sted, at familien anskaffede et nyt, fabriksfremstillet spisestuemøblement af egetræ efter tidens mode. Buffet 'en havde skabe med kulørt, blyindfattet glas, absolut et statussymbol. Men kun til 1924 blev de tre enlige mennesker boende på gården. I stedet for boligen dér blev der bygget et hus lige i nærheden. Det kom til at hedde Vangeledhus. I forvejen havde de tilbudt Laurits Schnack, som var barnebarn af søstrenes

farbroder, Hans Larsen, at han kunne købe gården til en rimelig pris og det gjorde han. I 1945 overtog sønnen, Ove Schnack, gården. Dermed kom en anden gren af deres fars familie til Vangededgård, men der har været et udmærket forhold mellem folkene på gården og i huset. I gården var der børn, i huset fulgte man dem og alligevel levede de to familier hver deres liv. De to gamle søstre forkælede husets herre – ikke på hans opfordring, men sådan som deres

livsindstilling var. Når Jens var hjemme, var der fyret i kakkellovnen. Når han gik ud, blev gløderne også taget ud, så kunne man nøjes med at tage et sjal mere på. I familien fortælles mange andre småtræk om deres liv. Efter den sjællandske skik blev der spist spegesild hver morgen. Den blev taget lige fra tønden og skindet flået af. Så fik Inger stykket ved hovedet, Margrethe fik halestykket og det tykke fede midterstykke fik Jens. Hertil spiste man fedtebrød. De levede til deres død meget nøjsomt og kunne ikke slippe de gamle vaner. Hornskeer og trefligede gafler spiste de hele tiden med. Men de var slet ikke hverken nærige eller gerrige; sparsommelig og nøjsom er noget helt andet, det var deres fuldstændig indgroede livsstil, deres arv fra forfædrene. Ingen kom forgæves til nogen af dem om hjælp, det kunne de altid yde, også det var der tradition for i de gamle landsbysamfund.

De gamle piger var lidt bekymrede for, hvordan det skulle gå Jens, når de faldt fra. Og så lavede de en testamentarisk bestemmelse om, at folkene på gården skulle tage sig af Jens, imod at de ved hans død fik Vangededhus frit og kvit med alt indbo. Den eneste klausul var, at intet måtte sælges. Hvad man i tidens løb ikke ville have mere, skulle skænkes til Køge Museum. Og disse bestemmelser har efterkommerne fra gården troligt overholdt. Også dette har naturligvis været med til, at tingene er blevet holdt sammen.

Med ni dages mellemrum døde de to søstre i 1947. de havde ligget til sengs en tid i forvejen. Svækkede af alder var de, men hovederne var klare, så derfor bekymrede de sig til det sidste for deres Jens, deres gamle ejendele og de materielle goder, som var kommet til dem igennem et langt liv.

Glæden over tingene

Måske kan det lyde noget materialistisk at tale om glæden over ting, nogen vil sige: Døde ting. Men samler man, eller har man arvegods, så er de gamle sager, som det er fremgået af det her skrevne, ikke så døde endda. Tingene fortæller om svundne tider, omhyggeligt håndværk, andre idealer end vore og fortidens mennesker bliver lyslevende for vort indre blik. På landet har det altid været almindeligt ved familiefester, at mændene gik ud og så til husdyr og agre. Mens kvinderne i hvert fald tidligere, blev inde

og så på, hvad husmoderen stolt fremviste fra kisterne til børnenes udstyr og egne forsyninger fremover.

For børn i byerne var det ofte spændende at få lov til at dykke ned i en bedstemors eller gammel slægtnings gemmer og se de mange mærkelige snurrepiberier, der puttede sig der. Mange har også elsket at få lov til at klæde sig ud i hengemt tøj.

Mon ikke disse ”eksempeldyk” kunne forenes til nogle hyggelige og festlige stunder i de familiekredse, hvor der findes arvegods fra tidligere slægtled? For i virkeligheden vedrører tingene hele familien og ikke blot den enkelte, der har dem. Ved en sådan lejlighed kan man også blive klar over, hvem i familien, der interesserer sig for at bevare og hvem der er ligeglad. Og så kan man disponere derefter. Sådan gjorde de to gamle søstre på Vangeledgård og den dygtige karl, der blev gift med den ene af dem. Det er årsagen til, at vi i dag har kunnet få et så forholdsvis samlet indtryk af en slægtsgård, dens ejendele og dens mennesker.

Vangeledgård 1939

Om Fritid i Solrød og kulturugen

Solrød lokalhistoriske Forening vil, vanen tro, deltage i udstillingen ”Fritid i Solrød”, som i år afholdes lørdag den 28. august. Vi ser frem til at få en god sludder med mange nye, såvel som gamle, medlemmer.

I kulturugen, som i år løber af stablen i uge 35, vil der vises en udstilling omhandlende ”Solrød Center gennem 40 år”.

Ligeledes vil forhenværende formand for Centerforeningen Niels Ove, holde foredrag om Centrets historie indtil nu, og nuværende formand Frank Djelert, om fremtidsplaner for Centret. Dette vil foregå tirsdag den 30. august kl. 19,00 i Store sal, i Aktivitets- og Frivilligcentret.

Efterspørgelse:

Fra Solrød kommunes Lokalkarkiv efterspørges gamle billeder og luftfotos af f. eks. bondegårde fra Sylvest Jensen og andre firmaer. Gerne med ramme på.

Efterlysning:

Ønskes oplysninger om Ingrid Marie Christensen, som i årene 1974 / 1992 boede på adressen Tåstrupvej 50, i et hus under ”Ejrebækslund”. Hun var vist en efterkommer af Jens Hansen, ”Ejrebækslund”.

Oplysninger til:

J.W. Møller, Sv. Gønges Vej 15,

Tlf. 56 14 35 81.

Solrød Lokalhistoriske Forening

c/o Jørgen Christiansen

Østre Grænsevej 20

2680 Solrød Strand

Solrød Lokalhistoriske Forenings hjemmeside: www.solofo.dk

Solrød kommune Lokalarkivs hjemmeside: www.solrødarkiv.dk

Solrød Lokalhistoriske Arkiv

56 18 19 55

Solrød Aktivitets- og Frivilligcenter, Solrød Center 85,

2680 Solrød Strand. Åbningstid foreløbig torsdag kl. 16-18

Bestyrelse for foreningen:

Formand	Jørgen Christiansen	20 28 78 11
Næstformand	Bo Olsson	29 84 28 60
Sekretær	Else Haugaard-Hansen	56 16 84 11
Kasserer	Lis Hansen	56 16 93 77
Best. Medlem	Kirsten Kurland	21 42 36 53

Arkæologiske gruppe	Kjeld Ejdorf	40 76 22 04
---------------------	--------------	-------------

(Kontakt til Museum Sydøstdanmark)

Årskontingent:

100 kr. for enkeltpersoner

125 for husstand, forening eller organisation

Betaling af kontingent med girokort +01 509-9978

ved netbank, eller kontakt foreningens kasserer:

Lis Hansen, telf. 56 16 93 77

E-Mail adresser fra medlemmerne til bestyrelsen

Foreningen udgiver hvert år 4 blade, hvor vi bringer forskellige oplysninger.

Hvis der er ekstra besked mellem to blade, så ville det være dejligt med jeres e-mail adresse, så vi fremover kan bruge den, når det er nødvendigt.

Send venligst jeres adresse til: Jørgen Christiansen: joergenc@gmail.com

Redaktion

Bo Olsson

Eftertryk tilladt forudsat tydelig kildeangivelse

Tryk af medlemsblad: Grafisk Rådgivning APS

Antal tryk: 300, ISSN: 1397 – 6397